

PAPERIPÄÄTÖSLAUSELMIA

Herra Tsereteli on puheliaimpia „socialistisia” ministereitä ja pikkuporvariston johtomiehiä. On vaikea pakottaa itseään lukemaan loppuun asti hänen lukuisia puheitaan, niin sisällyksettömiä ja typeriä ovat nämä aito „ministerilliset” puheet, jotka eivät sano mitään, eivät velvoita mihinkään, eivät omaa kerta kaikkiaan mitään vakavaa merkitystä. Puhujan ääretön omahyväisyys tekee nuo kaunopuheiset „esitykset” (joiden oli määrä juuri tyhjyydellään tehdä Tseretelistä porvariston lempilapsi) erikoisen sietämättömiksi, ja toisinaan on vaikea päätellä, mitä nuo siloitellut, pyöristellyt ja imelät fraasit kätkevät taakseen, tavatonta tylsyyttäkö vai kyynillistä poliittista periaatteetomuutta.

Mitä sisällyksettömämpää Tseretelin puhe on, sitä suuremmalla tarmolla on tähdennettävä sitä kerrassaan uskomatonta, poikkeuksellista tapausta, joka tälle puhujalle sattui elokuun 18 päivänä Pietarin Neuvoston täysistunnossa. Se on uskomatonta — mutta totta: Tseretelin suusta pääsi lipsahtamaan yksinkertainen, selvä, asiallinen, totuudenmukainen sana. Hän päästi suustaan sellaisen sanan, joka ilmaisee vilpittömästi syvän ja vakavan poliittisen totuuden, jonka merkitys ei ole satunnainen, vaan joka luonnehtii koko nykyistä poliittista tilannetta, sen oleellisia peruspiirteitä, sen perustuksia.

„Retshin” selostuksen mukaan Tsereteli lausui (lukija muistaa tietenkin, että Tsereteli asettui vastustamaan päätöslauselmaa kuolemanrangaistuksen poistamisesta):

„...Mistään teidän päätöslauselmistanne ei ole apua. Tässä tarvitaan reaalisia tekoja eikä paperipäätöslausemia”...

Mikä on totta, se on totta. Viisasta puhetta kuunteleekin mielellään...

Tietysti Tsereteli lyö tällä totuudella ennen kaikkea ja eniten juuri itseään. Sillä nimenomaan hän on eräänä Neuvoston huomatuimpana johtomiehenä myötävaikuttanut mainitun viraston prostituomisessa, sen painamisessa jonkinlaisen liberaalisen kokouksen surkuteltavaan asemaan, kokouksen, joka jättää perinnöksi jälkimaailmalle kokonaisen arkiston esimerkillisen voimattomia hurskaita toivomuksia. Juuri Tseretelillä, joka on vienyt eserrien ja menshevikkien voimattomaksi tekemässä Neuvostossa läpi satoja „paperipäätöslausemia”, ainakin luulisi olevan kaikkein vähiten oikeutta nostaa huutoa „paperipäätöslausemistä”, kun tuli hyväksyttäväksi sellainen päätöslauselma, joka lyö kipeästi häntä itseään. Tsereteli saattoi itsensä erityisen naurettavaan asemaan parlamentaarikkona, joka on eniten touhunnut „parlamentaaristen” päätöslauselmien parissa, innokkaimmin ylistänyt niiden merkitystä maasta taivaaseen, eniten häärännyt niiden kimpussa, mutta saatuaan *itseään vastaan* kohdistuvan päätöslauselman alkaakin huutaa täyttä kurkkua „happamia koko pihlajanmarjat”, oikeastaan pelkkää paperiahan tuo on koko päätöslauselma.

Mutta totuus pysyy kuitenkin totuutena, vaikka vilpillisenkin miehen suulla, vilpilliselläkin äänensävyllä sanottuna.

Päätöslauselma ei ole paperinen sen takia, minkä takia sen julisti paperiseksi entinen ministeri Tsereteli, joka otaksuu, että vallankumouksen (leikki pois!) suojaamiseksi tarvitaan välttämättä kuolemanrangaistusta. Päätöslauselma on paperinen sen takia, että siinä toistuu kaavamainen, vuoden 1917 maaliskuun jälkeen ulkoaopittu ja järjestömästi hoettu sanonta: „Neuvosto vaatii Väliaikaiselta hallitukselta”. On totuttu „vaatimaan”, ja sitä toistetaan vanhasta tottumuksesta, huomaamatta, että tilanne on muuttunut, että voima on kaikonnut, kun taas „vaatimus”, joka ei nojaudu voimaan, on naurettava.

Eikä siinä kyllin, kaavamaisesti toistettu „vaatimus” herättää joukoissa harhaluuloja, ettei muka tilanne olekaan muuttunut, että muka Neuvosto on voimaa, että muka Neuvosto lausueessaan julki „vaatimuksen” on tehnyt hyvän työn ja voi mennä nukkumaan velvollisuutensa täyttäneen „vallankumouksellisen” (anteeksi...) „demokratian” unta.

Joku lukijoista ehkä kysyne: olisiko bolshevikkien, poliittisen harkitsevaisuuden ja voimien arvioinnin kannattajien, korulauseiden vastustajien, todellakin pitänyt olla äänestämättä päätöslauselman puolesta?

Ei. Piti äänestää sen puolesta jo siitäkin syystä, että eräs päätöslauselman pykälästä (3. §) sisältää mainion, oikean ajatuksen (tärkeimmän, ratkaisevan, perusajatuksen), että kuolemanrangaistus on ase *joukkoja* vastaan (olisi eri asia, jos puhuttaisiin aseesta tilanherroja ja kapitalisteja vastaan). Piti äänestää sen puolesta, vaikka poroporvarilliset eserrät tärvelivätkin Martovin tekstin ja korvasivat viittauksen „kansan eduille vieraisiin imperialistisiin” päämääriin ehdottoman valheellisella, kansaa pettäväällä, ryöstösotaa kaunistelevalle korulauseella „isänmaan ja vallankumouksen puolustuksesta”.

Piti äänestää sen puolesta ja samalla ilmoittaa oma eriävä kantansa erillisiin kohtiin nähden sekä esittää lausunto: työläiset! älkää luulko, että Neuvosto kykenee nyt vaatimaan jotakin Väliaikaiselta hallitukselta. Älkää antautuko harhaluulojen valtaan. Tietäkää, että Neuvostolla *ei enää* ole voimaa vaatia ja että *nykyinen* hallitus on kokonaan vastavallankumouksellisen porvariston vankina. Ajatelkaa vakavammin tätä karvasta totuutta. Kukaan ei voinut estää Neuvoston jäseniä äänestämästä päätöslauselman *puolesta* ja tekemästä samalla muodossa tai toisessa mainitunlaisia varauksia.

Ja silloin päätöslauselma olisi lakannut olemasta „paperinen”.

Ja silloin olisimme kiertäneet Tseretelin provokatorisen kysymyksen tämän tiedustellessa Neuvoston jäseniltä, tahtovatko he „kukistaa” Väliaikaisen hallituksen — aivan samoin, kirjaimellisesti samoin kuin Katkov tiedusteli liberaaleilta Aleksanteri III:n aikana, tahtovatko he „kukistaa” itsevaltiuden. Olisimme vastanneet entiselle ministerille: arvon kansalainen, te sääditte vastikään pakkotyölain niitä vastaan, jotka „yrittävät” tai vaikkapa vain aikovat „kukistaa” hallituksen (joka on muodostettu tilanherrojen ja kapitalistien sekä pikkuporvarillisten demokratian kavaltaijain sopimuksella). Me ymmärrämme täydellisesti, että kaikki porvarit kiittelisivät teitä vielä enemmän, jos te „toimittaisitte” muutamia bolshevikkeja tuon miellyttävän

(teitä miellyttävän) lain kouriin. Mutta älkää hämmästykö, jos emme katsokaan tehtäväksemme helpottaa teille tuon „miellyttävän” lain soveltamistilaisuuksien etsiskelyjä.

* * *

Niin kuin aurinko heijastuu pienessä vesipisarassa, samoin heijastui Venäjän koko poliittinen järjestelmä elokuun 18 päivän välikohtauksessa. Bonapartistinen hallitus, kuolemanrangaistus, pakkotyölaki, näiden „miellyttävien” (provokaattoreista miellyttävien) asioiden imeltäminen täsmälleen samanlaisilla fraaseilla kuin ne, joita Louis Napoleon kylvi, — fraaseilla tasa-arvoisuudesta, veljeydestä, vapaudesta, synnyinmaan kunniasta ja arvokkuudesta, suuren vallankumouksen perinteistä, anarkian tukahduttamisesta.

Makeilevat, ällöttävän makeilevat pikkuporvarilliset ministerit ja ex-ministerit, jotka lyövät rintoihinsa vakuuttaen, että heillä on sielu, että he syöksevät sen kadotukseen saattaessaan käytäntöön kuolemanrangaistuksen ja soveltaessaan sitä joukkoja vastaan, että he tällöin itkevät, ovat parannettu painos siitä viime vuosisadan 60-luvun „kasvatustajasta”, joka seurasi Pirogovin neuvoja eikä ruoskinut noin vain ilman muuta, tavalliseen tapaan, vanhaan malliin, vaan ruoskiessaan vuodatti ihmisystävällisiä kyyneleitä „laillisen” ja „oikeudenmukaisen” kurituksen kohdeksi joutuneen porvarispojan päälle.

Pikkuporvarillisten johtajiensa petkuttamat talonpojat, jotka yhä vielä uskovat, että eserräläis-menshevikkiläisen blokin ja porvariston välisestä avioliitosta voi syntyä... maan yksityisomistuksen lakkauttaminen ilman lunastusmaksua.

Työläiset... no siitä, mitä työläiset ajattelevat, emme puhu mitään, ennen kuin „humaaninen” Tsereteli peruuttaa uuden pakkotyölain.

„Rabotshi” № 2,
syyskuun 8 (elokuun 26) pnrä 1917

Julkaistaan „Rabotshi” lehden
tekstin mukaan